

Gamla arbeiðsplássi hjá Magnusi, har hann endaði sína starvsleið

MYND: BJARTUR VEST

Arbeiðseftirlitinum. Hvørki Magnus sjálvur, møgulig vitni, starvsfelagar ella leiðsla á arbeiðsplássinum vórðu avhoyrd í sambandi við arbeiðsskaðan. Í kjalarvørrinum av kanningin hjá Arbeiðseftirlitinum, heittu tey á Suðuroyar løgreglu um at senda sær eina arbeiðsskaðafráboðan.

– Eg forhoyri meg so hjá politinum, tí eg trúgvi ikki, at teir hava svikið okkum soleiðis, tá ið vit hava trúð, at hond var tikin um málið. Men nú broyta teir knappliga útsøgn. Í staðin fyri at siga, at teir hava sent fráboðanina, ella at teir eru í ferð við at senda fráboðanina, viðganga teir nú, at hon ongantið varð send. Teir siga seg hava verið í sambandi við onkran lækna á sjúkrahúsinum, sum ikki metti støðuna hjá Magnusi vera so álvarsama hóast alt. Tað dugdi eg slettis ikki at skilja. Læknafrágreiðingin segði í øllum førum, at Magnus var komin illa til skaða, og hvønn dag hevði eg upplivað hvussu maður mín varð broyttur eftir arbeiðsóhappi, sigur Súsanna, framvegis óskiljandi um framferðarháttin.

Hon setir seg í samband við sjúkrahúsi, og har eru enn einaferð boðini, at einki samband hevur verið við løgregluna. Nú fer Súsanna veruliga at undrast á mannagongdirnar hjá lögregluni í sambandi við arbeiðsskaðamálið. Viðgerðin og fráboðanin dregur somikið langt út, at málið fer um revsirættarligu fyrningarfreistina.

– Tað segði mær, at man ikki bara kann hava treytaleyst álit á yvirvøldina. Vit høvdu slettis ikki fingið rætta kunning um hvønn veg

MYND: BJARTUR VEST

málið vendi, og nú vóru vit uttan møguleika at fáa fullfíggaðar upplýsingar um umstøðurnar hjá Magnusi tann dagin á keiini, ella at plasera nakra ábyrgd. Teir drógu málið út, og eg havi verið hildin fyri spott í trúnni um, at hond varð tikin um málið, sigur Súsanna.

Vil forða endurtøku

Við ónøgdini um framferðarháttin

hjá lögregluni í Suðuroy, fór Súsanna undir sitt egnu kanningararbeiði. At tey høvdu verið viðfarin soleiðis, kundi hon ikki bara lata liggja. Hon fekk útflyggjað øll viðkomandi skjøl viðvíkjandi arbeiðsskaðanum hjá Magnusi og leitaði sær serkøna hjálp. Endin var, at hon klagaði arbeiðsháttin hjá lögregluni í Suðuroy fyri landfútan. Landfútin

ásannaði, at málið átti at verið betri handfarið og bað Súsonnu um umbering. Hóast Súsanna fyri fútanum nevndi andsøgnina millum tað, ið lögreglufólki hevði skrivað niður í frágreiðingina um álvaran av skaðanum hjá Magnusi mótvegis tí, sum hon frætti av Suðuroyar Sjúkrahúsi, ynskti fútaskrivstovan ikki at gera fleiri kanningar. Málið var nevnliga

»Tað er ófatiliga keðiligt, at orðini viga ymiskt í slíkum førum«

revsirættarliga fyrnað, og tískil kundu myndugleikarnir ikki gera meira við málið, og Súsanna sat eftir við einari vónleysari kenslu:

– Tað er ófatiliga keðiligt, at orðini viga ymiskt í slíkum førum. Tað tykist líka mikið hvat vit greiða yvirvaldinum frá, um tey orðini standa í andsøgn við hvat lögreglan notarar, ella av ósketni ikki notarar. Tað kennist sum um vit einki netverk hava – ongan sum vit kunnu líta á, tá á stendur.

Og eg eri vónsvikin av, at fútin ikki tekur nakra ítøkiliga ábyrgd, og fær rættað vánaligu handfaringina við at herða ella broyta mannagongdir, tí vit vóru rætt og slætt slept upp á fjall. Fútin átti – umframt at ásanna mistøkini – eisini at gjørt nakað ítøkiligt við málið og boða mær frá tí, soleiðis at vissa fekst fyri, at hetta ikki endurtekur seg, sigur hon.

– Sjálvandi eri eg varug við, at tað ikki eru øll lögreglufólk, sum vildu handfarið málið soleiðis, og møguliga hava vit verið serstakliga óheppin. Til dømis vóru politistarnir, ið komu við deyðsboðunum av Magnusi, sera hjálpsamir, sleptu okkum ikki og bjóð-

